

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Handhaving	7
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's	8
Natuurbescherming	9
Waterwet	9
Ambtenarenrecht	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	10
Werkloosheid	12
Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	13
Algemene verordening gegevensbescherming	13
Belastingdienst-Toeslagen	14
Wegenverkeerswet	17
Wet open overheid/Wet openbaarheid van bestuur	18
Vreemdelingenrecht	19
Richtlijnen en verordeningen	19
Vreemdelingenbewaring	20

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 936

Rechtbank Limburg, 06-10-2023, [ECLI:NL:RBLIM:2023:6049](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Limburg, verweerder.

Awb 1:2

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.5, 3.10

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. NATUURBESCHERMING. Niet-ontvankelijkverklaring bezwaar tegen natuuronthefing voor realisering bedrijventerrein. Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser wel belanghebbende is. Het bedrijventerrein is voorzien tot in de directe leefomgeving van eiser nu hij woont op een afstand van 75 tot 80 meter van de perceelsgrens van dat terrein. Op de gronden waar het bedrijventerrein is gepland komen huismussen, steenuilen, boerenzwaluwen, gewone dwergvleermuizen, diverse soorten vleermuizen en dassen, alsmede algemene broedvogels, zoogdieren en amfibieën voorkomen. Een aanzienlijk deel van die populatie komt ook voor in de directe leefomgeving van eiser. Ingrijpen in die directe leefomgeving heeft daarom een ruimtelijke uitstraling die relevant is bij de beantwoording van de vraag of eiser belanghebbende is bij de bestreden ontheffing. De rechtbank is van oordeel dat de handelingen waarop de ontheffing ziet een dusdanige invloed (kunnen) hebben op de directe leefomgeving van eiser, dat hij daarom als belanghebbende dient te worden aangemerkt bij de bestreden ontheffing. Met de stelling dat de handeling(en) op 250 meter afstand tot eisers woning niet zichtbaar zouden zijn voor eiser, is onvoldoende weerlegd dat de handelingen geen ruimtelijk effect hebben op de directe leefomgeving van eiser. Daarmee geeft verweerder een te beperkte uitleg aan het criterium van gevolgen van de handelingen op de leefomgeving.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming" (JnB 2023, 946).

JnB 2023, 937

ABRS, 15-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4261](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

PROCESBELANG. WABO. Omgevingsvergunning voor het kappen van 49 populieren. I.c. heeft de rechtbank door te overwegen dat de bomen al zijn gekapt, en dat daarom belang bij een uitspraak op het beroep ontbreekt, ten onrechte niet onderkend dat [appellant] nog belang heeft bij een oordeel over de vraag of het college ten onrechte geen voorschrift over het gebruik van het hout van de gekapte bomen heeft opgenomen. Voorts gaat het betoog van appellant niet over de feitelijke uitvoering van de herplant, maar over de inhoud van de herplantplicht als zodanig. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat het betoog van appellant gaat over de handhaving van de omgevingsvergunning en dat hij geen belang heeft bij een oordeel van de rechtbank. De rechtbank heeft het beroep van appellant ten onrechte niet ontvankelijk verklaard.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo" (JnB 2023, 945).

JnB 2023, 938

ABRS, 15-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4241](#)

burgemeester van Utrecht.

Awb

PROCESBELANG. Verlening tijdelijke terrasvergunning. I.c. heeft de Coöperatie Verhuur & Evenementen Utrecht U.A. (hierna: de Coöperatie) niet kunnen verduidelijken waarom zij nog een actueel en reëel belang heeft bij deze procedure. Hoewel de Afdeling begrijpt dat zij duidelijkheid wil over de vraag of zij, gezien de exploitatievergunning en de met de gemeente gemaakte afspraken, gebruik mag maken van de werf [...], levert dit geen actueel en reëel belang op in deze procedure, die gaat over een tijdelijke terrasvergunning voor een derde-partij. De Coöperatie heeft naar voren gebracht dat er nog wel procesbelang bestaat, omdat er een last onder dwangsom is opgelegd om de werf [...] niet meer te gebruiken. Er is echter ook gebleken dat het hiertegen door de Coöperatie gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk is verklaard omdat het slechts gaat om een bestuurlijke waarschuwing, dat de rechtbank dit besluit op bezwaar in stand heeft gelaten en dat de Coöperatie hiertegen geen hoger beroep heeft ingesteld. Indien de Coöperatie in de toekomst daadwerkelijk wordt geconfronteerd met een handhavingsbesluit wegens het gebruik van de werf, kan zij in die procedure de opgeworpen vraag aan de orde stellen. Daarbij wijst de Afdeling erop dat de bestuursrechter in een dergelijke procedure niet is gebonden aan het oordeel van de rechtbank in deze procedure.

JnB 2023, 939

ABRS, 15-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4259](#)

college van burgemeester en wethouders van Almere, verweerder.

Awb 7:11

HEROVERWEGING. Afwijzing urgentieverklaring. Bij de heroverweging in bezwaar moet het bestuursorgaan als hoofdregel zijn eerdere besluit heroverwegen op basis van de feiten en omstandigheden ten tijde van de heroverweging en op basis van het op dat moment geldende recht of beleid. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 19 april 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1534](#). Het bestuursorgaan moet bij zijn heroverweging rekening houden met nieuwe feiten en omstandigheden die van belang zijn voor toepassing van de aan de orde zijnde norm. I.c. bestaat geen aanleiding om van deze hoofdregel af te wijken; de Huisvestingsverordening Almere 2019 noch de aard van het besluit biedt daar grondslag voor. Voor zover [appellante] aanvoert dat haar oudste dochter minderjarig was op het moment van de aanvraag en daarom moet worden uitgegaan van de situatie dat zij ook aan haar onderdak moet bieden, wordt overwogen dat de gemachtigde van [appellante] op de zitting heeft bevestigd dat de oudste dochter vanwege haar studie ergens anders woont. Een ex tunc beoordeling zou dus meebrengen dat [appellante] een woning toegewezen zou krijgen die niet meer aansluit bij haar huidige gezinssamenstelling. Het college heeft in dit verband in het besluit terecht gewezen op onder meer de schaarse woonruimtevoorraad van sociale huurwoningen en het belang van een rechtvaardige woonruimteverdeling.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2023, 940

MK ABRS, 15-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4268](#)

de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, appellant sub 2.

Awb 8:88

VERZOEKSCHRIFTPROCEDURE. I.c. heeft de staatssecretaris het verzoek om schadevergoeding van [appellant sub 1] afgewezen, omdat [appellant sub 1] niet met objectieve stukken heeft onderbouwd dat de door gestelde inkomensschade voortvloeit uit de intrekking van de verblijfsvergunning.

Geoordeeld wordt dat gelet op de aard van de aansprakelijkheid en van de schade (inkomensschade), het verband tussen de inkomensschade en de onrechtmatige besluitvorming te ver verwijderd en niet zodanig is dat het redelijk is om dit toe te rekenen aan de staatssecretaris. Er zijn geen juridische belemmeringen voor [appellant sub 1] om in de schadeperiode te werken. De schade is het directe gevolg van de beslissing van de eigenaar van [...] om hem niet in dienst te nemen en om hem geen volledig dienstverband aan te bieden. [appellant sub 1] heeft niet gesteld of aannemelijk gemaakt dat hij ander werk had kunnen verrichten, maar dat de onrechtmatige besluitvorming daaraan in de weg stond.

[...] Bij uitspraak van 19 oktober 2022 heeft de rechtbank de staatssecretaris veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding van € 3.000,- voor immateriële schade. [...]

Materiële schade

16. [appellant sub 1] maakt op grond van onrechtmatige daad aanspraak op vergoeding van de schade die hij als gevolg van het onrechtmatige voornemen en daarop volgende intrekking van zijn verblijfsvergunning (verder ook: de onrechtmatige besluitvorming) lijdt of heeft geleden.

17. Voor de inhoudelijke beoordeling van een verzoek om schadevergoeding wordt aansluiting gezocht bij het civiele schadevergoedingsrecht.

18. De staatssecretaris heeft op 26 april 2018 het verzoek om schadevergoeding van [appellant sub 1] afgewezen, primair omdat [appellant sub 1] niet met objectieve stukken heeft onderbouwd dat de door gestelde inkomensschade voortvloeit uit de intrekking van de verblijfsvergunning. De rechtbank heeft voor de beoordeling van het verzoek om vergoeding van inkomensschade uitsluitend aan het relativiteitsvereiste uit art. 6:163 BW getoetst. De Afdeling ziet aanleiding de vraag te beantwoorden of de gestelde inkomensschade in causaal verband staat met de onrechtmatige besluitvorming en of [appellant sub 1] de door hem gestelde schade voldoende heeft onderbouwd. Op [appellant sub 1] rust de stelplicht en de bewijslast van het bestaan en de omvang van de schade en het causaal verband met de gestelde oorzaak van de schade. Op de zitting van de Afdeling is aan de orde gesteld of in dit geval aan die vereisten is voldaan. De staatssecretaris heeft gemotiveerd betwist dat is voldaan aan het causaliteitsvereiste.

19. Uit art. 6:162, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek vloeit voort dat voor vergoeding van de door [appellant sub 1] gestelde schade onder meer is vereist dat er een causaal verband is tussen de als schadeoorzaak gestelde onrechtmatige besluiten en de gestelde schade. Dit oorzakelijk verband (het *condicio sine qua non*-verband) moet in dit geval worden vastgesteld door het maken van een vergelijking tussen de situatie waarin [appellant sub 1] in werkelijkheid na het voornemen tot en de intrekking van de verblijfsvergunning verkeerde en de hypothetische situatie waarin hij zich zou hebben bevonden, als de onrechtmatige besluitvorming achterwege was gebleven (vergelijk de

uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1669](#), onder 33.1 en 33.2, en het arrest van de Hoge Raad van 30 september 2022, [ECLI:NL:HR:2022:1334](#), onder 3.2.).

20. De hoofdregel is dat de belanghebbende die in een verzoek om toepassing van artikel 8:88 van de Awb stelt dat hij voor vergoeding in aanmerking komende schade heeft geleden als gevolg een onrechtmatige gedraging van een bestuursorgaan, bij gemotiveerde betwisting daarvan door het bestuursorgaan, het gestelde oorzakelijk verband moet bewijzen. Op de belanghebbende rusten de stelplicht en bewijslast van het oorzakelijk verband. Vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 25 september 2020, [ECLI:NL:HR:2020:1510](#), onder 3.4, en de uitspraak van de Afdeling van 8 september 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2023](#), onder 68. Dit betekent dat ook het bewijsrisico voor het ontbreken van het oorzakelijk verband bij de belanghebbende ligt als hij er niet in slaagt te bewijzen dat de gestelde schade het gevolg is van de gestelde oorzaak van de schade.

21. Verder komt, gelet op het bepaalde in artikel 6:98 van het BW, slechts voor vergoeding in aanmerking schade die in zodanig verband staat met de gebeurtenis waarop de aansprakelijkheid van de schuldenaar berust, dat zij hem, mede gezien de aard van de aansprakelijkheid en van de schade, als een gevolg van deze gebeurtenis kan worden toegerekend (vergelijk onder meer de uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:593](#) onder 12)). [...]

23. [appellant sub 1] stelt dat hij op 1 juli 2013 in dienst had kunnen treden voor Rotana Outlet (een kledingwinkel) en daar zou hebben gewerkt tot 31 oktober 2016, de dag waarop de bedrijfsactiviteiten van Rotana Outlet zijn beëindigd. Door het voornemen van de staatssecretaris om zijn verblijfsvergunning in te trekken, is dat niet gebeurd. Pas na de uitspraak van de rechtbank van 16 januari 2015 heeft hij vanaf 15 juni 2015 tot 31 oktober 2016 20 uur per week gewerkt voor Rotana Outlet. Volgens [appellant sub 1] zou de dienstbetrekking per 1 juli 2013 zijn aangegaan met het toen geldende minimumloon van € 1.469,40 per maand. De schade bestaat uit het verschil tussen het minimuminkomen voor een volledige werkweek en de bijstandsuitkering die hij in de schadepriode ontving.

Ter onderbouwing van de gestelde schade heeft [appellant sub 1] een intentieverklaring tot een arbeidsovereenkomst van 25 juni 2018 van de toenmalige eigenaar van Rotana Outlet overgelegd. Daarin is vermeld dat er een voornemen was om [appellant sub 1] op 1 juli 2013 full time in de dienst te laten treden.

24. De Afdeling stelt voorop dat het voornemen tot intrekking van de verblijfsvergunning er niet aan in de weg stond om te kunnen werken. Tegen een voornemen kan een zienswijze worden ingediend en het is niet op rechtsgevolg gericht. Ook het besluit van 16 januari 2014 stond er niet aan in de weg om te kunnen werken. De werking van een besluit over een verblijfsvergunning wordt opgeschort totdat op het bezwaar en het beroep is beslist (art. 73, eerste lid, en 82, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De rechtbank heeft op 16 januari 2015 het besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning vernietigd. Dat betekent dat in zoverre het causaal verband (het *condicio sine qua non*-verband) tussen de onrechtmatige besluitvorming en de gestelde schade (het mislopen van inkomsten) ontbreekt in de schadepriode.

25. Ook in het geval er wel zo'n verband zou kunnen worden aangenomen tussen het voornemen tot intrekking en het niet doorgaan van de aanstelling van [appellant sub 1] bij Rotana Outlet per 1 juli 2013, is dit niet voldoende voor het aannemen van een recht op vergoeding van inkomensschade. Daarvoor komt, als ook aan de overige vereisten is voldaan, alleen in aanmerking de schade die in zodanig verband staat met het voornemen en de daarop volgende intrekking van de verblijfsvergunning, dat deze schade de staatssecretaris, mede gezien de aard van de

aansprakelijkheid en de schade, als een gevolg daarvan kan worden toegerekend en daarom voor vergoeding in aanmerking komt.

26. [appellant sub 1] wijst op de intentieverklaring van 25 juni 2018 van de toenmalige eigenaar van Rotana Outlet. Daarin is vermeld dat door het voornemen tot intrekking van de verblijfsvergunning en de daarop volgende daadwerkelijke intrekking, is besloten [appellant sub 1] geen volledige dienstbetrekking aan te bieden. [appellant sub 1] stelt dat hij daardoor inkomensschade heeft geleden. Maar deze schade staat niet in een zodanig verband met het voornemen, dat deze schade als gevolg van het voornemen de staatssecretaris kan worden toegerekend en daarom voor vergoeding in aanmerking komt. De keuze om [appellant sub 1] niet in dienst te laten treden, ondanks het feit dat er geen juridische belemmeringen waren om te werken, is een keuze van de werkgever. De omstandigheid dat [appellant sub 1] vanaf 15 juni 2015 tot aan de opheffing van Rotana Outlet op 31 oktober 2016 een aanstelling voor 20 uur had, en dus geen volledige aanstelling, staat ook in een te ver verwijderd verband tot de besluitvorming van de staatssecretaris. Daarbij komt dat de besluitvorming van de staatssecretaris er niet aan in de weg stond dat [appellant sub 1] ander werk had kunnen doen en daarmee inkomen had kunnen genereren. [appellant sub 1] heeft niet gesteld dat hij ook ander werk aangeboden had gekregen, maar dat niet kon accepteren wegens (het voornemen tot) intrekking van de verblijfsvergunning. Dat het ontbreken van ander werk het gevolg is van de onrechtmatige besluitvorming, acht de Afdeling ook onvoldoende aannemelijk. [appellant sub 1] heeft vanaf 23 januari 2009 ononderbroken een bijstandsuitkering ontvangen en niet is gebleken dat hij voor 19 juni 2013 arbeid heeft verricht. Het betoog van [appellant sub 1] dat hij niet kon werken wegens psychische klachten veroorzaakt door de onrechtmatige besluitvorming, slaagt niet. [appellant sub 1] heeft vanaf 15 juni 2015 tot aan de opheffing van Rotana Outlet gewerkt. Ten aanzien van de periode daarvoor, vanaf het voornemen tot aan 15 juni 2015, heeft hij geen gegevens overgelegd waaruit de gestelde onmogelijkheid blijkt en evenmin aannemelijk gemaakt dat de gestelde psychische schade een gevolg is van de onrechtmatige besluitvorming.

27. Kort samengevat, er bestonden geen juridische belemmeringen voor [appellant sub 1] om in de schadepriode te werken. De schade is het directe gevolg van de beslissing van de eigenaar van Rotana Outlet om hem niet op 1 juli 2013 in dienst te nemen en om hem per 15 juni 2015 geen volledig dienstverband aan te bieden. [appellant sub 1] heeft niet gesteld of aannemelijk gemaakt dat hij ander werk had kunnen verrichten, maar dat de onrechtmatige besluitvorming daaraan in de weg stond. Gelet op de aard van de aansprakelijkheid en van de schade (inkomensschade), is het verband tussen de inkomensschade en de onrechtmatige besluitvorming te ver verwijderd en niet zodanig dat het redelijk is om dit toe te rekenen aan de staatssecretaris.

28. Het betoog slaagt niet. [..]

JnB 2023, 941

MK ABRS, 15-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4269](#)

Raad voor Rechtsbijstand (hierna: de RvR).

Awb 8:88

VERZOEKSCRIFTPROCEDURE. Afwijzing verzoek om schadevergoeding. I.c. wordt geoordeeld dat [appellant] geen recht heeft op schadevergoeding. [Appellant] stelt schade te hebben geleden als gevolg van de voorbereiding en het nemen van besluiten door de RvR waarbij de aan [appellant] verleende vergoedingen voor rechtsbijstand in 18 zaken zijn ingetrokken (hierna: intrekkingbesluiten). Geoordeeld wordt dat het dossieronderzoek van de RvR ter voorbereiding van de intrekkingbesluiten niet onrechtmatig is jegens [appellant].

De RvR is alleen al daarom niet gehouden de daardoor veroorzaakte schade te vergoeden. [Appellant] is er verder niet in geslaagd aan te tonen dat er een oorzakelijk verband is tussen de intrekingsbesluiten en de gestelde schade. Daarbij komt dat de door [appellant] gestelde schade in redelijkheid niet toe te rekenen is aan de RvR.

JnB 2023, 942

ABRS, 13-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4112](#)

college van burgemeester en wethouders van Wormerland.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

REDELIJKE TERMIJN. I.c. heeft de procedure in totaal vier jaar, vier maanden en een dag geduurd. De redelijke termijn loopt niet door als de bestuursrechter alleen nog moet beslissen over een verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn of om vergoeding van proceskosten. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 18 oktober 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3854](#). Geen aanleiding wordt gezien om voor de vaststelling van de redelijke termijn af te wijken van een termijn van vier jaar. Dat betekent dat de redelijke termijn met vier maanden en een dag is overschreden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2023, 943

MK ABRS, 15-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4257](#)

Gemeentewet 151c

Algemene Plaatselijke Verordening Midden-Groningen 2020 (APV) 2:77 lid 1

HANDHAVING. CAMERA-OPSTELLING. I.c. is er geen grond voor toewijzing van het verzoek om handhavend op te treden tegen een door de Omgevingsdienst Groningen geplaatste camera-opstelling. Artikel 2:77 van de APV geeft de burgemeester van Midden-Groningen de bevoegdheid om camera's in openbaar gebied in te zetten ten behoeve van het toezicht op een openbare plaats. Dit artikel, en artikel 151c van de Gemeentewet, bevatten geen verbod voor derden om camera's te plaatsen en geen bevoegdheid voor de burgemeester om daarvoor al dan niet toestemming te verlenen. Een derde die een camera plaatst, handelt dus niet in strijd met deze artikelen, ook niet als deze camera in openbaar gebied is geplaatst of op openbaar gebied is gericht. Dat betekent dat de burgemeester op grond van deze artikelen ook niet de bevoegdheid heeft om handhavend op te treden tegen plaatsing van een camera door een derde. Plaatsing van camera's door derden wordt gereguleerd door de Algemene verordening gegevensbescherming en is een zaak van de Autoriteit Persoonsgegevens. Het doel van de plaatsing van een camera door een derde is voor het voorgaande niet relevant.

JnB 2023, 944

ABRS, 08-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4153](#)

college van burgemeester en wethouders van Assen.

Awb 5:37

VERBEURTE EN INVORDERING. Last onder dwangsom. Om de verbeurte van dwangsommen te voorkomen, moet binnen de gestelde begunstigingstermijn aan de last worden voldaan. De omstandigheid dat [appellante] i.c. probeerde toestemming te krijgen om het pand op een andere manier te gebruiken, is niet een bijzondere omstandigheid die het college had moeten nopen tot het afzien van invordering. De wens van [appellante] staat als zodanig los van de vraag of de dwangsommen die verbeurd zijn als gevolg zijn van het in stand laten van de appartementen zonder de vereiste omgevingsvergunning redelijkerwijs kunnen worden ingevorderd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 945

ABRS, 15-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4261](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. KAPPEN. PROCESBELANG. BIOMASSA.

HERPLANTPLICHT. Omgevingsvergunning voor het kappen van 49 populieren. I.c. heeft de rechtbank door te overwegen dat de bomen al zijn gekapt, en dat daarom belang bij een uitspraak op het beroep ontbreekt, ten onrechte niet onderkend dat [appellant] nog belang heeft bij een oordeel over de vraag of het college ten onrechte geen voorschrift over het gebruik van het hout van de gekapte bomen heeft opgenomen. Voorts gaat het betoog van appellant niet over de feitelijke uitvoering van de herplant, maar over de inhoud van de herplantplicht als zodanig. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat het betoog van appellant gaat over de handhaving van de omgevingsvergunning en dat hij geen belang heeft bij een oordeel van de rechtbank. De rechtbank heeft het beroep van appellant ten onrechte niet ontvankelijk verklaard.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemene wet bestuursrecht" (JnB 2023, 937).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Noord-Holland, 31-10-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:11309](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 946

Rechtbank Limburg, 06-10-2023, [ECLI:NL:RBLIM:2023:6049](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Limburg, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.5, 3.10

NATUURBESCHERMING. BELANGHEBBENDE. Niet-ontvankelijkverklaring bezwaar tegen natuuronthefing voor realisering bedrijventerrein. Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser wel belanghebbende is. Het bedrijventerrein is voorzien tot in de directe leefomgeving van eiser nu hij woont op een afstand van 75 tot 80 meter van de perceelsgrens van dat terrein. Op de gronden waar het bedrijventerrein is gepland komen huismussen, steenuilen, boerenzwaluwen, gewone dwergvleermuizen, diverse soorten vleermuizen en dassen, alsmede algemene broedvogels, zoogdieren en amfibieën voorkomen. Een aanzienlijk deel van die populatie komt ook voor in de directe leefomgeving van eiser. Ingrijpen in die directe leefomgeving heeft daarom een ruimtelijke uitstraling die relevant is bij de beantwoording van de vraag of eiser belanghebbende is bij de bestreden ontheffing. De rechtbank is van oordeel dat de handelingen waarop de ontheffing ziet een dusdanige invloed (kunnen) hebben op de directe leefomgeving van eiser, dat hij daarom als belanghebbende dient te worden aangemerkt bij de bestreden ontheffing. Met de stelling dat de handeling(en) op 250 meter afstand tot eisers woning niet zichtbaar zouden zijn voor eiser, is onvoldoende weerlegd dat de handelingen geen ruimtelijk effect hebben op de directe leefomgeving van eiser. Daarmee geeft verweerder een te beperkte uitleg aan het criterium van gevolgen van de handelingen op de leefomgeving.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemene wet bestuursrecht” (JnB 2023, 936).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Noord-Nederland, 07-11-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:4595](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2023, 947

CRvB, 02-11-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2026](#)

Raad van bestuur van het academisch ziekenhuis Maastricht.

Cao universitaire medische centra 2018-2020 (Cao umc)

AMBTENARENRECHT. 1. STOPZETTING BEZOLDIGING. 2. ONTSLAG. 1. Appellante wordt niet gevolgd in haar standpunt dat zij te ziek was om bij de bedrijfsarts te verschijnen en dat de werkzaamheden die zij moest verrichten niet passend waren. 2. Anders dan de Raad van bestuur is de Raad van oordeel dat uit het door Hoffmann verrichte onderzoek niet de overtuiging kan worden verkregen dat appellante minder medische beperkingen heeft dan zij heeft doen voorkomen. Het hoger beroep van appellante slaagt niet voor zover dat is gericht tegen de stopzetting van haar salaris, maar slaagt wel ten aanzien van het verleende ontslag.

Stopzetting bezoldiging

5.3. In wat appellante heeft aangevoerd over de stopzetting van haar bezoldiging, ziet de Raad geen aanleiding om tot een ander oordeel dan de rechtbank te komen. De bedrijfsarts heeft weliswaar op 19 juni 2019 beperkingen bij appellante vastgesteld, maar is er ook van uitgegaan dat zij hiermee tot 10 juli 2019 mogelijkheden voor werk had. Verder heeft arbeidsdeskundige Weerts op 27 juni 2019 meegedeeld dat appellante met de door de bedrijfsarts vastgestelde beperkingen de aangeboden werkzaamheden bij de bestekmachine moest kunnen verrichten. Gelet hierop wordt appellante niet gevolgd in haar standpunt dat zij te ziek was om bij de bedrijfsarts te verschijnen en dat de werkzaamheden die zij moest verrichten niet passend waren. [...]

Ontslag

5.4. De door de Raad van bestuur aangevoerde beroepsgronden tegen het disciplinaire ontslag en het ontslag op andere gronden slagen niet.

5.5. [...] Anders dan de Raad van bestuur is de Raad van oordeel dat uit het door Hoffmann verrichte onderzoek niet de overtuiging kan worden verkregen dat appellante minder medische beperkingen heeft dan zij heeft doen voorkomen. Een dergelijke conclusie kan uitsluitend na zorgvuldig onderzoek door een arts worden getrokken. Hieraan voldoet het onderzoek door Hoffmann niet. Met de in hoger beroep overgelegde verklaring van de huidige bedrijfsarts en de fysiotherapeut/praktijkondersteuner is hieraan nog steeds niet voldaan. Nog daargelaten dat laatstgenoemde geen arts is, geldt dat zij zich enkel hebben gebaseerd op de door Hoffmann gemaakte beelden. Van een zorgvuldig onderzoek naar de medische beperkingen van appellante is daarmee geen sprake.

5.6. Nu aan het ontslag op andere gronden ten grondslag ligt dat sprake is van onherstelbare vertrouwensbreuk, doordat appellante minder beperkingen heeft dan zij heeft doen voorkomen, kan ook dit ontslag, gezien het voorgaande, geen stand houden.

5.7. Het betoog van appellante dat de Raad van bestuur ook geen ontslag op de meer subsidiaire ontslaggrond heeft mogen verlenen, slaagt. [...]

6. Het hoger beroep van appellante slaagt niet voor zover dat is gericht tegen de stopzetting van haar salaris, maar slaagt wel ten aanzien van het verleende ontslag.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2023, 948

CRvB, Conclusie raadsheer advocaat-generaal R.H. de Bock, 10-11-2023,

[ECLI:NL:CRVB:2023:2086](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong)

Wet boeten, maatregelen en terug- en invordering sociale zekerheid (Wet BMTI)

Beleidsregels schorsing, opschorting, intrekking en herziening 2006

CONCLUSIE. BETEKENIS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR (ABBB) BIJ BEOORDELING HERZIENINGS- EN/OF TERUGVORDERINGSBESLUIT. De conclusie is dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur eraan in de weg kunnen staan dat een uitkering (volledig) wordt herzien en/of teruggevorderd.

17.31 [...] Ten slotte dan de hoofdvraag:

Welke betekenis komt bij de beoordeling van een herzienings- en/of terugvorderingsbesluit in het systeem van de Wet BMTI toe aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (ABBB)? Kunnen de ABBB eraan in de weg staan dat een uitkering (volledig) wordt herzien en/of teruggevorderd in een situatie dat die herziening en terugvordering (mede) het gevolg is van een handelen of nalaten van het bestuursorgaan?

17.32 Bij de beoordeling van zowel een intrekking- of herzieningsbesluit als een terugvorderingsbesluit zal getoetst moeten worden aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Bij een intrekking- of herzieningsbesluit speelt met name het rechtszekerheidsbeginsel een belangrijke rol. Aan dit beginsel is (in beperkte mate) invulling gegeven in de Beleidsregels 2006.

17.33 Aan de hand van het toetsingskader dat is ontwikkeld in de *Harderwijk*-uitspraak zal de rechter moeten beoordelen of (i) de Beleidsregels 2006 in overeenstemming zijn met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waarbij met name het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel een belangrijke rol spelen, zo dat het geval is, of (ii) de gevolgen van een individueel besluit dat met toepassing van de Beleidsregels 2006 is genomen wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen, zodat er aanleiding is om met toepassing van art. 4:84 Awb af te wijken van de beleidsregels.

17.34 Toepassing van dit toetsingskader leidt m.i. tot het oordeel dat de Beleidsregels 2006 niet rechtmatig zijn, omdat daarin onvoldoende invulling is gegeven aan het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. De beleidsregels voldoen daardoor niet aan het criterium 'evenwichtigheid' (zie onder 8.59-8.62). Zo wordt in de beleidsregels ten onrechte geen rekening gehouden met (onder meer) de in de vraag bedoelde omstandigheid, dat de herziening (mede) het gevolg is van handelen of nalaten van het bestuursorgaan (zie ook onder 8.10-8.21).

17.35 Ook bij terugvorderingsbesluiten moeten de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht worden genomen, zij het dat het UWV bij een besluit tot terugvordering nauwelijks beleidsruimte heeft. Wel volgt uit de wet dat steeds moet worden beoordeeld of er dringende redenen zijn om af te zien van terugvordering. Ook bij de toepassing van de dringende reden spelen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur steeds een rol, waarbij met name betekenis toekomt aan het evenredigheidsbeginsel. Hoewel de toepassing van het evenredigheidsbeginsel is begrensd door het wettelijke uitgangspunt dat in beginsel steeds moet worden teruggevorderd, zijn er ook binnen deze begrenzing situaties waarin tot de aanwezigheid van een dringende reden moet worden geconcludeerd.

17.36 Daarmee is de conclusie dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur eraan in de weg kunnen staan dat een uitkering (volledig) wordt herzien en/of teruggevorderd.

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze conclusie een nieuwsbericht uitgebracht: [Conclusie raadsheer advocaat-generaal De Bock over buitenwettelijk beleid.](#)

JnB 2023, 949

MK CRvB, 01-11-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2089](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 17

WET WIA. DAGLOONBESLUIT. ARBEIDSOVEREENKOMST MET UITGESTELDE

PRESTATIEPLICHT (MUP-OVEREENKOMST). Omdat sprake is van all-in loon is artikel 17 van het Dagloonbesluit niet van toepassing. Deze bepaling ziet namelijk op situaties waarin in een aangiftetijdvak in de referteperiode geen loon of minder loon is genoten in verband met verlof, werkstaking of ziekte. Daarvan is bij appellant geen sprake, omdat in zijn uurloon zowel vakantiegeld als vakantierecht was inbegrepen. Ook het beroep van appellant op de Beleidsregels Uvw gebruik polisgegevens 2018 kan daarom niet slagen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2023, 950

MK CRvB, 08-11-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2096](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) hoofdstuk IV

Collectieve Arbeidsovereenkomst voor de Contractcateringbranche (cao)

WW. FAILLISSEMENT. OVERNAME BETALINGSVERPLICHTINGEN. Anders dan het Uvw heeft gesteld, was appellant niet verplicht om vakantiedagen op te nemen tijdens een bedrijfssluiting in de zomervakantie van de schoollocatie(s) waar hij werkzaam was. Dit betekent dat het Uvw ten onrechte over de periode van 17 juli 2020 tot en met 16 augustus 2020 168 vakantie-uren plus vakantietoelage in mindering heeft gebracht op de faillissementsuitkering van appellant. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2023, 951

MK CRvB, 08-11-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2074](#)

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 2.3.5 lid 3

WMO 2015. PGB. HULPHOND. ZELFREDZAAMHEID EN PARTICIPATIE. Het college kon ten tijde van het bestreden besluit oordelen dat de reeds verstrekte maatwerkvoorzieningen passend waren en dat er onvoldoende aanleiding was om daarnaast ook de gewenste maatwerkvoorziening van de kosten van de opleiding van een hulphond te verstrekken.

JnB 2023, 952

Rechtbank Den Haag, 27-10-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:16389](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (WMO 2015)

Bouwbesluit 2012

WMO 2015. TRAPLIFT. Nu het plaatsen van een traplift in strijd is met het Bouwbesluit 2012, met als gevolg dat de woonruimte van eiseres niet bruikbaar is, heeft het college terecht geoordeeld dat hiermee geen passende bijdrage wordt geleverd aan de zelfredzaamheid en participatie van eiseres.

1.1 Het college heeft de aanvraag met het besluit van 8 september 2021 afgewezen en in plaats daarvan een eenmalig persoonsgebonden budget (pgb) voor een verhuizing toegekend. [...]

4.1. De rechtbank is van oordeel dat het college terecht tot de conclusie is gekomen dat het plaatsen van de traplift van de eerste naar de derde etage in de woning van eiseres niet in overeenstemming is met het Bouwbesluit 2012. [...]

4.2. Nu het plaatsen van een traplift in strijd is met de bouwregels van het Bouwbesluit 2012, met als gevolg dat de woonruimte van eiseres niet bruikbaar is, heeft het college terecht geoordeeld dat hiermee geen passende bijdrage wordt geleverd aan de zelfredzaamheid en participatie van eiseres.

4.3. Het beroep van eiseres op het gelijkheidsbeginsel leidt niet tot een ander oordeel. [...]

4.4. De rechtbank concludeert dat het college de aanvraag van eiseres om trapliften terecht heeft afgewezen. Dat eiseres liever blijft wonen in haar huidige woning maakt, hoe begrijpelijk die wens ook is, niet dat het college in dit geval niet kon vasthouden aan het verhuisprimaat en de gevraagde trapliften heeft kunnen afwijzen. De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

JnB 2023, 953

MK CRvB, 07-11-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2109](#)

CAK

Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004) 30

Zorgverzekeringswet (Zvw) 69

Regeling zorgverzekering (Regeling)

ZORGVERZEKERINGSWET. BUITENLANDBIJDRAGE. WOONLANDFACTOR. Bij de berekening van de door appellant verschuldigde buitenlandbijdrage heeft het CAK terecht de zogenoemde 'woonlandfactor' voor Frankrijk gehanteerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2023, 954

ABRS, 08-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4155](#)

minister van Financiën.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG)

Wet politiegegevens

AVG. I.c. betoogt [appellant] dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat geen reden bestaat om aan te nemen dat de FIOD persoonsgegevens als bedoeld in de AVG van [appellant] heeft verwerkt. [Appellant] stelt dat politiegegevens die worden gedeeld met derden niet langer politiegegevens zijn. Geoordeeld wordt dat het eventuele delen van informatie met het Regionaal Informatie- en Expertisecentrum (RIEC) plaatsvindt in het kader van handhaving van de rechtsorde en binnen de politietaak valt waarop de Wet politiegegevens van toepassing is. Deze gegevens blijven dus politiegegevens. De rechtbank heeft terecht geconcludeerd dat deze gegevens niet onder de AVG vallen. Verder heeft [appellant] niet aannemelijk gemaakt dat er bij de FIOD meer op hem betrekking hebbende gegevens zijn die onder de AVG vallen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2023, 955

MK ABRS, 15-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4215](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 20

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 9

Vreemdelingenwet 2000 8

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDGEBONDEN BUDGET. WIFZ. EVENREDIGHEID. Gelet op het doel van het kindgebonden budget, de door de wetgever gegeven reden om door wetwijziging wél aanspraak op dit budget te verlenen en de door [appellant] toegelichte ingrijpende gevolgen voor het kind, doen in dit geval de bijzondere omstandigheden de toepassing van artikel 9, tweede lid, van de Awir zozeer in strijd zijn met het evenredigheidsbeginsel, dat die toepassing hier achterwege moet blijven. Verwijzing naar ABRS, 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:772](#). **ZORGTOESLAG. HUURTOESLAG. AFGELEID VERBLIJFSRECHT.** Voor de aanspraken op zorgtoeslag en de huurtoeslag geldt nog altijd artikel 9, tweede lid, van de Awir en er bestaat geen aanleiding om dit artikellid buiten toepassing te laten. De omstandigheid dat de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid eerder een aanvraag van [partner] om hem een Chavez-Vilchez-recht toe te kennen heeft afgewezen, en dit besluit inmiddels formele rechtskracht heeft, ontslaat de **Belastingdienst/Toeslagen niet van de verplichting om hierover in deze procedure van [appellant] over zorg- en huurtoeslag alsnog een standpunt in te nemen.**

[...] 1. Deze uitspraak gaat alleen nog over de vraag of de Belastingdienst/Toeslagen de zorgtoeslag, het kindgebonden budget en de huurtoeslag van [appellant] over de maanden november en december 2019 en het jaar 2020 terecht op nihil heeft vastgesteld, omdat haar toeslagpartner niet rechtmatig in Nederland verblijft.

[...] -Ongeschreven evenredigheidsbeginsel

11.1. De Afdeling constateert dat de Wkgb met ingang van 1 januari 2022 is gewijzigd op de door [appellant] uiteengezette wijze. Hierbij is niet voorzien in overgangsrecht, zodat deze wijziging alleen werking heeft voor tegemoetkomingen op grond van de Wkgb vanaf 1 januari 2022 en dus geen terugwerkende kracht heeft. Dat betekent dat er vanaf 1 januari 2022 wel aanspraak bestaat op een kindgebonden budget voor een kind dat rechtmatig in Nederland verblijft houdt als de partner niet

rechtmatig in Nederland verblijft. De Belastingdienst/Toeslagen heeft op de zitting bevestigd dat de aanspraak van [appellant] op het kindgebonden budget niet was herzien als artikel 1, vijfde lid, van de Wkgb ten tijde van de aanvraag om kindgebonden budget zou hebben geluid als nu het geval is. 11.2. Ten tijde van belang was artikel 9, tweede lid, van de Awir dus nog van toepassing. Dit artikel is dwingend geformuleerd en de tekst van deze bepaling laat geen ruimte om daarvan af te wijken. De Awir is een wet in formele zin. Gelet op de door [appellant] aangehaalde uitspraak van 1 maart 2023, [Red: [ECLI:NL:RVS:2023:772](#)] onder 9.6 en 9.10, kan artikel 9, tweede lid, van de Awir daarom niet worden getoetst aan het evenredigheidsbeginsel.

11.3. Onder 9.11-9.14 van de uitspraak van 1 maart 2023 is vervolgens uiteengezet dat aanleiding kan bestaan voor zogenoemde contra-legendtoepassing van algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht als zich bijzondere omstandigheden voordoen die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever en deze omstandigheden de toepassing van de wettelijke bepaling zozeer in strijd doen zijn met algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht dat die toepassing achterwege moet blijven.

11.4. Over de wijziging van de Wkgb is in de toelichting op de Verzamelwet SZW 2022 de volgende passage opgenomen:

"Bij het tot stand komen van de [Wkgb] is niet voorzien dat de [Awir] gevolgen kan hebben voor het verstrekken van een tegemoetkoming in de kosten van rechtmatig verblijvende kinderen aan de rechtmatig verblijvende ouder met een niet rechtmatig verblijvende partner. Met de toevoeging van dit artikellid krijgt de rechtmatig verblijvende ouder hetzelfde recht op een tegemoetkoming in de kosten van de rechtmatig verblijvende kinderen als gezinnen met twee rechtmatig verblijvende ouders." (Kamerstukken II 2021/22, 35 897, nr. 9, blz. 40)

11.5. Uit de hierboven aangehaalde toelichting blijkt evident dat de wetgever bij het tot stand komen van de Wkgb niet heeft voorzien dat toepassing van de Awir gevolgen kan hebben voor het verstrekken van een tegemoetkoming in de kosten van rechtmatig in Nederland verblijvende kinderen aan de rechtmatig verblijvende ouder als deze een niet rechtmatig verblijvende partner heeft. De wetgever heeft beoogd deze door hem onwenselijk geachte gevolgen weg te nemen door de wetwijziging. Blijkens de expliciete bedoeling van de wetwijziging is in situaties als de onderhavige waar de wijziging op ziet sprake van bijzondere omstandigheden die aanvankelijk niet waren verdisconteerd in de afwegingen van de wetgever. Bij de wetwijziging is zonder toelichting afgezien van overgangsrecht. Gelet op het doel van het kindgebonden budget, de door de wetgever gegeven reden om door wetwijziging wél aanspraak op dit budget te verlenen en de door [appellant] toegelichte ingrijpende gevolgen voor het kind, doen de bijzondere omstandigheden de toepassing van artikel 9, tweede lid, van de Awir zozeer in strijd zijn met het evenredigheidsbeginsel, dat die toepassing hier achterwege moet blijven. Bij het bepalen van de aanspraak van [appellant] op kindgebonden budget dient artikel 9, tweede lid, van de Awir daarom buiten toepassing te worden gelaten.

[..] -Afgeleid verblijfsrecht

11.7. Voor de aanspraken op zorgtoeslag en de huurtoeslag heeft er geen wetwijziging plaatsgevonden. Voor deze toeslagen geldt nog altijd artikel 9, tweede lid, van de Awir en er bestaat geen aanleiding om dit artikellid buiten toepassing te laten. Voor deze aanspraken blijft dus relevant de vraag of de Belastingdienst/Toeslagen deze toeslagen terecht op nihil heeft vastgesteld, omdat [partner] niet rechtmatig in Nederland verblijft.

11.8. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in haar uitspraak van 6 november 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1846](#)), doet de in onder meer het arrest van het Hof van 15 november

2011 (Dereci e.a., ECLI:EU:C:2011:734) bedoelde situatie dat de burger van de Unie zijn recht om op het grondgebied van de Unie te verblijven wordt ontzegd, zich voor als de burger van de Unie zodanig afhankelijk is van de burger van een derde land, dat hij als gevolg van de besluitvorming van een bestuursorgaan feitelijk wordt gedwongen met de burger van het derde land het grondgebied van de Unie te verlaten. Uit het arrest Chavez-Vilchez volgt dat dit onder meer geldt voor situaties waarin tussen een familielid dat derdelander is en een minderjarige burger van de Unie een afhankelijkheidsverhouding bestaat. Uit het arrest XU en QP volgt dat wanneer een minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over hem en de wettelijke, affectieve en financiële lasten van hem dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze wordt vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven (zie het arrest XU en QP, onder 69).

11.9. De Belastingdienst/Toeslagen heeft een eigen verantwoordelijkheid om het rechtstreeks werkende Unierecht toe te passen en moet dus onderzoeken of zich een situatie als hiervoor bedoeld voordoet (zie de uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:545](#), onder 5.3). Hoewel het primair de verantwoordelijkheid is van de staatssecretaris om te beoordelen of een vreemdeling rechtmatig in Nederland verblijft, ligt het op de weg van de Belastingdienst/Toeslagen, belast met de toepassing van artikel 9, tweede lid, van de Awir, om, aan de hand van de door [appellant] verstrekte en zo nodig alsnog te verstrekken informatie, in overleg met de staatssecretaris te onderzoeken of [partner], als toeslagpartner van [appellant], aan artikel 20 van het VWEU verblijfsrecht kan ontleen.

11.10. De Afdeling stelt vast dat het Hof het arrest XU en QP pas heeft gewezen terwijl het hoger beroep in deze zaak bij haar aanhangig was en dat de Belastingdienst/Toeslagen met dit arrest dus ook geen rekening heeft kunnen houden bij zijn besluitvorming, evenmin als de Afdeling dit kon doen in haar uitspraak van 17 mei 2021. De Afdeling constateert dat de dienst ook niet op een later moment, ondanks verzoek van [appellant], een standpunt heeft ingenomen over de betekenis van dit arrest voor het verblijfsrecht van [partner] en daarmee voor de aanspraak van [appellant] op zorg- en huurtoeslag. De omstandigheid dat de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid eerder een aanvraag van [partner] om hem een Chavez-Vilchez-recht toe te kennen heeft afgewezen, en dit besluit inmiddels formele rechtskracht heeft, ontslaat de Belastingdienst/Toeslagen niet van de verplichting om hierover in deze procedure van [appellant] over zorg- en huurtoeslag alsnog een standpunt in te nemen.

11.11. Ook dit betoog slaagt. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak ABRS van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2023:4265](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2023, 956

MK ABRS, 15-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4248](#)

burgemeester van de gemeente Aalsmeer (de burgemeester).

Richtlijn 2006/126/EG 11

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4 lid 2

Wegenverkeerswet 1994 120, 123, 124

WEGENVERKEERSWET 1994. ONGELDIGVERKLARING RIJBEWIJS. VERSTREKKEN ONJUISTE GEGEVENS. WIFZ. EVENREDIGHEID. I.c. heeft de burgemeester het aan [appellant] afgegeven vervangende rijbewijs, op grond van artikel 124, eerste lid, aanhef en onder a, van de WVV 1994, terecht ongeldig verklaard. Dit artikelonderdeel is dwingend geformuleerd. De tekst is helder en laat geen ruimte voor een belangenafweging. De WVV 1994 is bovendien een wet in formele zin. De bepaling kan daarom niet worden getoetst aan artikel 3:4, tweede lid, van de Awb of aan het evenredigheidsbeginsel. Verwijzing naar ABRS 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:772](#). I.c. is geen aanleiding voor contra-legem toepassing van algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht.

[...] 13. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat de burgemeester het aan [appellant] afgegeven vervangende rijbewijs, op grond van artikel 124, eerste lid, aanhef en onder a, van de WVV 1994, terecht ongeldig heeft verklaard. De Afdeling zal dit oordeel hierna motiveren.

Heeft [appellant] bij zijn aanvraag onjuiste gegevens verstrekt?

14. De rechtbank heeft terecht vastgesteld dat [appellant] bij zijn aanvraag onjuiste gegevens heeft verstrekt. In het aanvraagformulier is namelijk vermeld dat [appellant] zijn oorspronkelijke rijbewijs op of rond

31 oktober 2018 is verloren op zijn (toenmalige) werkplek in Amsterdam, terwijl vast is komen te staan dat zijn oorspronkelijke rijbewijs in

augustus 2018 is ingenomen door de Poolse autoriteiten. Dat het aanvraagformulier niet door [appellant] zou zijn ingevuld, zoals [appellant] pas op de zitting naar voren heeft gebracht leidt, ook als dat inderdaad het geval zou zijn geweest, niet tot een ander oordeel. [appellant] heeft op de zitting immers erkend dat het aanvraagformulier wel door hem is ondertekend en ingediend.

Had de burgemeester het vervangende rijbewijs niet afgegeven als hij bekend was geweest met de onjuistheid van de bij de aanvraag verstrekte gegevens?

15. De rechtbank heeft de burgemeester terecht gevolgd in zijn standpunt dat het vervangende rijbewijs niet aan [appellant] zou zijn afgegeven als de onjuistheid van de door [appellant] bij zijn aanvraag verstrekte gegevens bekend zou zijn geweest. Ingevolge artikel 120, tweede lid, van de WVV 1994 kan de burgemeester namelijk een vervangend rijbewijs pas afgeven nadat het oorspronkelijke rijbewijs bij hem is ingeleverd, tenzij dit rijbewijs niet kan worden ingeleverd, omdat het verloren is geraakt of teniet is gegaan. Anders dan [appellant] betoogt, is de Afdeling van oordeel dat hier evident geen sprake is van een situatie waarin het oorspronkelijke rijbewijs verloren is geraakt in de zin van voormelde bepaling. [appellant] wist namelijk dat zijn rijbewijs was ingenomen door de Poolse autoriteiten en het zich dus bij hen bevond. Dat de Poolse autoriteiten het ingenomen

rijbewijs eerder aan de RDW hadden kunnen retourneren dan zij hebben gedaan, maakt dit niet anders. Het had op de weg van [appellant] gelegen om openheid van zaken te geven bij zijn aanvraag en zo nodig de hulp van de Nederlandse autoriteiten in te roepen bij het terugkrijgen van zijn oorspronkelijke rijbewijs. Dit heeft [appellant] nagelaten. [appellant] heeft dit op de zitting ook bevestigd en verklaard geen enkele poging te hebben ondernomen om de Poolse autoriteiten ertoe te bewegen zijn rijbewijs (eerder) aan hem of de RDW te retourneren.

Evenredigheid van de hier bestreden besluitvorming

[...] 17. Artikel 124, eerste lid, aanhef en onder a, van de WvW 1994 is dwingend geformuleerd. De tekst is helder en laat geen ruimte voor een belangenafweging. De WvW 1994 is bovendien een wet in formele zin. Gelet op de uitspraak van de Afdeling van 1 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:772](#), onder 9.6 en 9.10, kan de voormelde bepaling daarom niet worden getoetst aan artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht of aan het evenredigheidsbeginsel.

Onder 9.11 van de uitspraak van 1 maart 2023 heeft de Afdeling uiteengezet dat wel aanleiding kan bestaan voor zogenoemde contra-legen toepassing van algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht. Dit is het geval als zich bijzondere omstandigheden voordoen die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever en deze omstandigheden de toepassing van de wettelijke bepaling zozeer in strijd doen zijn met algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht dat die toepassing achterwege moet blijven. De Afdeling is van oordeel dat daarvoor in dit geval geen aanleiding is, alleen al omdat van bijzondere onevenredige gevolgen geen sprake is. Dat wordt hieronder toegelicht. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid/Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2023, 957

MK Rechtbank Amsterdam, 08-11-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:7134](#)

minister van Justitie en Veiligheid, (de minister).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

Wet open overheid (Woo) 4.2 lid 2

WOB. WOO. ZOEKSLAG. VORDEREN INFORMATIE. Afwijzing Wob-verzoek. I.c. is het voor eiseres van belang dat zij kan controleren welke documenten de minister bij de zoekslag heeft gevonden en of die documenten inderdaad al in haar bezit zijn. Om die reden kan de minister niet volstaan met de enkele vermelding dat er geen nieuwe stukken zijn aangetroffen die onder het verzoek vallen. Nu het aanvullende besluit geen inventarislijst bevat waarop alle aangetroffen documenten na de nadere zoekslag en, indien aan de orde, de bijbehorende weigeringsgrond staat vermeld, bevat het aanvullende besluit op dit punt een motiveringsgebrek. De minister dient zich i.c. bij de nadere zoekslag niet te beperken tot documenten en communicatie binnen de Dienst Justitiële Inrichtingen. Verwijzing naar artikel 4.2, tweede lid, van de Woo (vorderingsrecht). Volgens vaste rechtspraak mag van de minister worden verwacht dat hij ten aanzien van documenten die wel in zijn bezit zijn geweest of zouden moeten zijn geweest, al het redelijk mogelijke doet om deze documenten alsnog te achterhalen.

JnB 2023, 958

Rechtbank Den Haag, 26-10-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:16454](#)

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

Wet open overheid (Woo) 10.1

WOB. WOO. OVERGANGSRECHT. ONEVENREDIGE BENADELING. PERSOONLIJKE BELEIDSOPVATTINGEN. I.c. heeft verweerder ter zitting bevestigd dat uit het bestreden besluit niet blijkt welke weigeringsgronden op grond van de Woo zijn toegepast op de niet openbaar gemaakte informatie en dat voor zover verschil bestaat tussen de weigeringsgronden uit de Wob en de Woo niet uitdrukkelijk is gemotiveerd waarom dit desondanks geen verschil oplevert als het gaat om welke informatie al dan niet openbaar kon worden gemaakt. De rechtbank is van oordeel dat dit een gebrek in de besluitvorming oplevert. Strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 959

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 13-11-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:17271](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 3, 5, 6, 8, 9

TERUGKEERRICHTLIJN. Prejudiciële vragen. Handhaven terugkeerbesluit en eerbiedigen menselijke waardigheid na vaststelling dat verwijdering niet kan plaatsvinden.

I Dienen artikelen 3, 5, 6, 8, en 9, van de Terugkeerrichtlijn aldus te worden uitgelegd dat uitsluitend indien de in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn genoemde belangen en beginselen die aan verwijdering door de lidstaat naar het land van bestemming in de weg staan, tevens in de weg staan aan het niet vrijwillig of zelfstandig kunnen voldoen aan de terugkeerplicht door de derdelander door naar een ander derde land te vertrekken, er geen terugkeerbesluit kan worden vastgesteld, dan wel een reeds genomen terugkeerbesluit dient te worden ingetrokken of geschorst?

II Is een nationale wettelijke regeling waarbij het aanspraak kunnen maken op elementaire voorzieningen is gekoppeld aan rechtmatig verblijf, verenigbaar met artikel 5 Terugkeerrichtlijn, gelezen in samenhang met punten 12 en 24 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 1 en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten en zo ja, dient het bestaan van een dergelijke regeling dan te worden betrokken bij vraag of een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld en/of gehandhaafd indien de derdelander niet kan worden verwijderd?

JnB 2023, 960

HvJEU, Conclusie Advocaat-Generaal J. Richard de la Tour, 09-11-2023, [ECLI:EU:C:2023:856](#)

AH en FN.

Richtlijn 2011/95/EU 4 lid 3 c, 9 lid 1 b

KWALIFICATIERICHTLIJN. Begrip “daden van vervolging”. Cumulatief effect van daden en maatregelen Taliban-regime die discriminerend zijn voor meisjes en vrouwen.

- „1) Artikel 9, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat het begrip ‚daden van vervolging’ mede betrekking heeft op een samenstel van discriminerende daden en maatregelen die in een land jegens meisjes en vrouwen worden vastgesteld en die onder meer hun toegang tot onderwijs en gezondheidszorg, de uitoefening van een beroepsactiviteit, de participatie in het openbare en politieke leven, de vrijheid om te gaan en staan waar zij willen en hun vrijheid om een sport te beoefenen, beperken of zelfs verbieden, die hun bescherming tegen genderspecifiek en huiselijk geweld onthouden en die hen verplichten om hun lichaam en gelaat volledig te bedekken, aangezien deze daden en maatregelen door het gecumuleerde effect ervan tot gevolg hebben dat aan deze meisjes en vrouwen hun meest essentiële rechten in een leven in de maatschappij worden ontnomen en aldus het recht aantasten op volledige eerbiediging van de menselijke waardigheid, zoals verankerd in artikel 2 VEU en artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
- 2) Artikel 4, lid 3, onder c), van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat de bevoegde nationale autoriteiten in het kader van het onderzoek van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekster, dat nodig is voor de beoordeling op individuele basis van een verzoek om internationale bescherming, vaststellen dat er sprake is van gegronde vrees voor daden van vervolging op grond van haar geslacht, zonder andere kenmerken van haar persoonlijke omstandigheden te hoeven onderzoeken.”

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2023, 961

HvJEU (Tiende kamer), 09-11-2023, [ECLI:EU:C:2023:852](#)

CD.

Richtlijn 2008/115/EG 3

TERUGKEERRICHTLIJN. Artikel 2, lid 1, en artikel 3, punt 2, van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], gelezen tegen de achtergrond van overweging 9 van die richtlijn en in samenhang met artikel 9, lid 1, van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de uitvaardiging van een terugkeerbesluit op grond van artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 ten aanzien van een onderdaan van een derde land nadat die persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend maar vooraleer er in eerste aanleg is beslist op dat verzoek, ongeacht de in dat terugkeerbesluit bedoelde verblijfsperiode.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 962

MK ABRS, 15-11-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4180](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 1, 59 lid 1 a

Vb 2000 5.3 lid 1

Richtlijn 2013/33/EU 9 lid 2 lid 4

EU Handvest 6

EVRM 5

VREEMDELINGENBEWARING. Informatieplicht. De huidige werkwijze van de staatssecretaris voldoet niet aan de eisen van de informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000. Hij verstrekt de verplichte, schriftelijke informatie niet in een taal die de vreemdeling spreekt of verstaat. De schending van de informatieplicht maakt niet dat er geen rechtsgeldige maatregel tot stand is gekomen en de bewaring daarom onrechtmatig is. Het schenden van de informatieplicht maakt een inbewaringstelling namelijk eerst onrechtmatig, indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen.

De informatieplicht van de staatssecretaris

5. Ingevolge artikel 5.3, eerste lid, tweede zin, van het Vb 2000 wordt aan de vreemdeling die in bewaring wordt gesteld, onmiddellijk een afschrift van de maatregel van bewaring uitgereikt.

Ingevolge artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 moet de vreemdeling daarbij schriftelijk, in een taal die de vreemdeling verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat, op de hoogte worden gebracht van de redenen van de bewaring en van de in het nationale recht vastgestelde procedures om het bevel tot bewaring aan te vechten, alsook van de mogelijkheid om gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging aan te vragen.

5.1. De derde zin van artikel 5.3, eerste lid, van het Vb 2000 vormt een omzetting van artikel 9, vierde lid, van de Opvangrichtlijn (Stb. 2015, 294). Met artikel 9, tweede en vierde lid, van de richtlijn is beoogd te voorzien in duidelijke verplichtingen voor procedurele waarborgen voor gedetineerde asielzoekers. De Afdeling verwijst naar punten 15, 21 en 35 van de considerans van de richtlijn. In artikel 9, tweede en vierde lid, van de richtlijn zijn waarborgen uit artikel 6 van het EU Handvest en artikel 5 van het EVRM verankerd [...].

Het toepassingsbereik

6. Artikel 9, vierde lid, van de Opvangrichtlijn is van toepassing op de bewaring van asielzoekers (artikel 59b van de Vw 2000). Op grond van artikel 28, vierde lid, van de Dublinverordening is artikel 9, vierde lid, van de Opvangrichtlijn ook van toepassing op de bewaring van vreemdelingen met het oog op uitvoering van een overdracht op grond van de Dublinverordening (artikel 59a van de Vw 2000). Door de omzetting in artikel 5.3, eerste lid, van het Vb 2000, geldt de informatieplicht echter niet alleen voor bewaring krachtens artikel 59a en 59b, maar ook voor bewaring krachtens artikel 59 van de Vw 2000. Ingevolge artikel 5.3, tweede lid, van het Vb 2000 geldt de informatieplicht daarnaast ook in geval van oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, derde of zesde lid, van de Vw 2000.

Heeft de staatssecretaris voldaan aan de informatieplicht?

7. [...] Zoals de Afdeling onder 5 tot en met 5.5 heeft overwogen, volgt uit artikel 9, vierde lid, van de Opvangrichtlijn en artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 voor de staatssecretaris de plicht om de vreemdeling bij het uitreiken van de maatregel van bewaring schriftelijk, in een taal die hij verstaat, te informeren over de redenen van de bewaring, de rechtsmiddelen die tegen de bewaring openstaan en over de mogelijkheid van gratis rechtsbijstand. Beoordeeld moet worden of de staatssecretaris daaraan heeft voldaan.

7.1. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat de werkwijze van de staatssecretaris niet voldoet en heeft zij terecht een schending van artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 aangenomen. De werkwijze voldoet om de volgende redenen niet. Artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 bepaalt dat de informatie schriftelijk in een taal die de vreemdeling verstaat moet worden gegeven. Dat een afschrift van de in de Nederlandse taal

opgestelde maatregel van bewaring met daarin de redenen van de bewaring en een rechtsmiddelenclausule wordt uitgereikt, volstaat daarom niet. De staatssecretaris heeft er in zijn grief op gewezen dat de inhoud van het te nemen besluit tijdens het gehoor voorafgaand aan de bewaring door een tolk aan de vreemdeling wordt medegedeeld, maar omdat de informatie volgens artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 schriftelijk moet worden gegeven volstaat een mondelinge vertaling door een tolk ook niet. Bovendien moet de informatie worden gegeven op het moment dat de maatregel wordt uitgereikt; ook daarom volstaat het niet dat de informatie tijdens het gehoor voorafgaand aan de maatregel wordt medegedeeld. Verder rust de plicht om de vreemdeling te informeren op de staatssecretaris. Het is anders dan de staatssecretaris betoogt, daarom ook onvoldoende dat er een rechtsbijstandverlener wordt ingeschakeld die de vreemdeling kan informeren over de inhoud van de maatregel.

7.2. Voor de volledigheid merkt de Afdeling op dat de staatssecretaris er terecht op heeft gewezen dat de informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 niet vergt dat een volledig vertaalde kopie van de maatregel van bewaring aan de vreemdeling moet worden verstrekt. Zowel de staatssecretaris als de vreemdeling heeft er op de zitting terecht op gewezen dat de praktische uitvoerbaarheid in het oog moet worden gehouden. Een schriftelijk stuk waarin de rechtsmiddelen en de mogelijkheid van gratis rechtsbijstand staan vermeld en waarin een overzicht is opgenomen van de van toepassing zijnde juridische en feitelijke gronden van de bewaring, is voldoende. Feitelijke en nadere toelichting van de gronden is daarbij niet noodzakelijk; de staatssecretaris kan daarvoor verwijzen naar de maatregel van bewaring (zie de uitspraak van de Afdeling van 25 maart 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:829](#), onder 5 en 7). [...]

Wat is het gevolg van het niet voldoen aan de informatieplicht?

8. De vreemdeling betoogt in het eerste deel van zijn grief dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het gevolg van de schending van de informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 is dat er geen rechtsgeldige maatregel van bewaring tot stand is gekomen. Uit de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2278](#), onder 4.3, volgt echter dat een rechtsgeldige maatregel van bewaring ingevolge artikel 5.3 van het Vb 2000 tot stand komt als de maatregel is gedagtekend, ondertekend en met redenen is omkleed. De maatregel van bewaring treedt in werking zodra deze is uitgereikt [...]. Niet in geschil is dat aan die vereisten is voldaan. De informatieplicht van de staatssecretaris die volgt uit de derde zin van artikel 5.3, eerste lid, Vb 2000 is geen vereiste voor de totstandkoming en inwerkingtreding van een maatregel van bewaring. Anders dan de vreemdeling betoogt, maakt de schending van de informatieplicht daarom niet dat er geen rechtsgeldige maatregel tot stand is gekomen en de bewaring daarom onrechtmatig is. [...]

Belangenafweging

9. De rechtbank heeft na de vaststelling dat sprake is van een gebrek terecht een belangenafweging gemaakt. Het schenden van de informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 maakt een inbewaringstelling namelijk eerst onrechtmatig, indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen (zie de uitspraak van de Afdeling van 2 november 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4066](#), onder 4). [...]

9.1. De staatssecretaris heeft de vreemdeling door middel van een volledig gemotiveerd schriftelijk besluit in bewaring gesteld. In de maatregel van bewaring staan de redenen voor de bewaring vermeld. Bij het uitreiken van de maatregel is de vreemdeling weliswaar niet schriftelijk in een taal die hij verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat op de hoogte gesteld van de redenen van de bewaring, maar dit betekent niet dat de vreemdeling niet wist waarom

hij in bewaring is gesteld. Tijdens het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling is met behulp van een tolk met de vreemdeling gesproken over de redenen waarom hij mogelijk in bewaring zal worden gesteld. Verder heeft de staatssecretaris de vreemdeling al voordat het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling was begonnen in kennis gesteld van het recht op rechtsbijstand en heeft de staatssecretaris ook een rechtsbijstandverlener ingeschakeld. De staatssecretaris heeft op de zitting toegelicht dat de ingeschakelde rechtsbijstandverlener vervolgens altijd een afschrift van de maatregel van bewaring moet krijgen. Niet in geschil is dat de rechtsbijstandverlener afschriften van de maatregelen heeft ontvangen. De vreemdeling heeft met de rechtsbijstandverlener dus nogmaals de redenen van de bewaring kunnen bespreken en dit kunnen betrekken bij de beoordeling of hij rechtsmiddelen wilde aanwenden. De rechtsbijstandverlener heeft vervolgens namens de vreemdeling beroep ingesteld tegen de maatregelen. Ondanks dat de staatssecretaris niet heeft voldaan aan de informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000, is de vreemdeling wel in staat gesteld tegen de vrijheidsbeneming rechtsmiddelen effectief uit te oefenen en is niet gebleken dat hij door het ontbreken van de vertaling in zijn belangen is geschaad. [...] De proceskosten

10. [...] Uit de uitspraak van de Afdeling van 3 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1498](#), onder 2.2, volgt dat aanleiding bestaat de staatssecretaris te veroordelen in de proceskosten indien beroep wordt ingesteld tegen de maatregel van bewaring en naar aanleiding van dat beroep wordt geoordeeld dat de direct aan de maatregel van bewaring voorafgaande staandehouding, ophouding of verlenging van de ophouding niet rechtmatig is geweest, maar het beroep tegen de maatregel niettemin ongegrond wordt verklaard. [...] Gelet hierop bestaat geen aanleiding om de staatssecretaris te veroordelen in de proceskosten indien beroep wordt ingesteld tegen de maatregel van bewaring en naar aanleiding van dat beroep wordt geoordeeld dat de staatssecretaris de informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde zin, van het Vb 2000 heeft geschonden, maar het beroep tegen de maatregel van bewaring niettemin ongegrond wordt verklaard.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)